

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ทั้งนี้เพราะการศึกษามีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาบุคคลให้มีความรู้ความสามารถ ตลอดจนการปรับคนให้อยู่ในสังคมได้ดี การที่ประเทศมีบุคคลที่มีความรู้ความสามารถสูงจะเป็นผลให้การพัฒนาเศรษฐกิจดำเนินไปอย่างรวดเร็ว และในขณะเดียวกันก็จะทำให้สังคมเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ภัยเหตุนี้จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาการศึกษาให้มีประสิทธิภาพโดยปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและสามารถปรับคนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของบุคคลขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ กันคือ ทัศนคติ¹ การอบรมเลี้ยงดู สุขภาพของร่างกาย การปรับตัวเข้ากับโรงเรียน และบุคลิกภาพของบุคคล¹ จากองค์ประกอบต่าง ๆ ดังกล่าว บุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และ "ตน" (self) ก็คือแกนของบุคลิกภาพ² ทั้งนี้เพราะตนเป็นระบบความเชื่อของบุคคลที่มีความสลับซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ขึ้นอยู่กับค่านิยมต่าง ๆ³ นอกจากนี้ "ตน" ยังหมายรวมไปถึงทัศนคติของบุคคลหรือแบบของพฤติกรรมที่บุคคล

¹Helen E. Roberts, "Factors Affecting the Academic Underachievement of Bright High School Students," The Journal of Educational Research, LVI (1962), pp.175 - 181.

²Carl Rogers, Client-Centered Therapy, (Boston: Houghton Mifflin Company, 1951), p. 100.

³William W. Purkey, Self Concept and School Achievement, (New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice - Hall Inc., 1970), p. 7.

แสดงออกมาด้วย⁴ และความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับความนึกคิดเกี่ยวกับตน (self - concept) เท่า ๆ กับความสามารถทางสมอง (mental ability)⁵ ดังนั้นความนึกคิดเกี่ยวกับตนจึงมีความสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางเรียน ความนึกคิดเกี่ยวกับตนมีหลายด้านกล่าวคือ ความนึกคิดเกี่ยวกับตนด้านร่างกาย (physical self - concept) ด้านสังคม (social self - concept) ด้านครอบครัว (family self - concept) ด้านส่วนบุคคล (personal self - concept) และด้านศีลธรรมจรรยา (moral - ethical self - concept)⁶ นอกจากนั้นยังมีด้านสติปัญญา (intellectual self - concept) ด้านอารมณ์ (emotional self - concept) ด้านแรงจูงใจ (motivational self - concept)⁷ และด้านความสามารถ (self - concept of ability)⁸ ซึ่งความนึกคิดเกี่ยวกับตนด้านต่างๆดังกล่าวนี้ต่างก็มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของบุคคลทั้งสิ้น

⁴Daniel A. Prescott, The Child in Educative Process, (New York : McGraw - Hill Book Company, Inc., 1957), p. 380.

⁵Purkey, op.cit., p. 14.

⁶William H. Fitts, Manual For the Tennessee Self - Concept Scale, (Tennessee : Nashville, Counselor Recording and Test, 1965).

⁷Peter B.H. Dawkins, "The Construct Validity of A Self Rating Scale," Dissertation Abstract, XVII (1957), p. 2678.

⁸Willbur B. Brookover, and Others, "Self - Concept of Ability and School Achievement," Sociology of Education, XXXVII (1964), pp. 271 - 278.

นอกจากนั้นยังได้มีผู้ศึกษาพบว่าความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองด้านความสามารถทางการเรียนทั่วไป (general academic ability) เป็นเครื่องพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ดีกว่าความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองด้านอื่นๆ⁹ และผู้วิจัยคิดว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน คือด้านสติปัญญาและสังคม เพราะสติปัญญาที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน¹⁰ และในขณะเดียวกันความสามารถทางสังคมช่วยใหญ่บุคคลปรับตนให้อยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างเป็นสุข คว้ยเหตุนี้การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมของตนเอง กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจึงมีความสำคัญ เพราะจะทำให้ทราบว่าความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองสองด้านดังกล่าว สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างไรหรือไม่ อันจะเป็นแนวทางในการศึกษาคนคว่าเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมของตนเอง กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาของตนเองกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมของตนเอง ทั้งที่คิดว่ตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น

⁹Norman J. Goergi, "The Relationship of Self - Concept in High School Negro Students in Muncie, Indiana to Intelligence, Achievement and Grade Point Average," Dissertation Abstract, XXXII (1972), p.4418.

¹⁰มาลี ชุมเพ็ญ, "ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการคิด เขาวนปัญญา และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514)

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเอง เป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น กับความแตกต่างของความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเอง เป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายหญิง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมสหศึกษาแห่งหนึ่ง ในจังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2515 จำนวน 150 คน

2. แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองมีเพียง 2 คำน เท่านั้นคือ คำานสติปัญญาและคำานสังคม

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการที่จะพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยคำนึงถึงทั้งในคำานสติปัญญาและความคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียน

2. ช่วยให้ครูทราบว่าแนวโน้มของความคิดเกี่ยวกับตนเองของนักเรียนในปัจจุบันเป็นอย่างไร ควรส่งเสริมและปรับปรุงคำานใดอย่างไร

3. เป็นแนวทางในการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความคิดเกี่ยวกับตนเองต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมของตนเอง สามารถวัดความคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมได้จริง

2. คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนซึ่งคัดมาจากการสอบไล่ปลายปีที่ผ่านมาของกลุ่มตัวอย่าง เป็นคะแนนที่มีมาตรฐานเชื่อถือได้

คำจำกัดความเฉพาะ

1. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น (Percieved self of intellectual ability) หมายถึง การรับรู้ (perception) ว่าตนเองมีความสามารถด้านสติปัญญาอันใดแก่ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล มากน้อยแค่ไหนเพียงใด โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนตอบแบบสอบถามความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและทางสังคมของตนเองตอนที่หนึ่ง
2. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น (Ideal self of intellectual ability) หมายถึง ระดับความมุ่งหวังที่ตนตั้งไว้ทางด้านสติปัญญาของตนเองตามที่ต้องการ โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบสอบถามตอนที่สาม
3. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น (Percieved self of social ability) หมายถึง การรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถทางสังคม อันใดแก่การมีมนุษยสัมพันธ์และความสามารถในการปรับตัวเอง เข้ากับคนอื่นได้มากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนทำแบบสอบถามตอนที่สอง
4. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น (Ideal self of social ability) หมายถึง ความมุ่งหวังที่ตั้งไว้ว่าคุณเองมีระดับความสามารถทางสังคมมากน้อยแค่ไหนเพียงใด วัดได้จากคะแนนที่นักเรียนทำแบบสอบถามตอนที่สี่
5. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากผลการสอบไล่ปลายปีที่ผ่านมาของกลุ่มตัวอย่าง แยกเป็นคะแนนหมวดวิชาภาษาไทย หมวดวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาสังคมศึกษา หมวดวิชาคณิตศาสตร์ หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ และคะแนนรวมทั้ง 5 หมวด

เอกสารการวิจัย ทฤษฎี และเหตุผลในการตั้งสมมุติฐาน

นักจิตวิทยาที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง "ตน" เชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างที่คนแสดงออกเป็นผลจากความนึกคิดเกี่ยวกับตน¹¹ (self - concept) ของคนคนนั้นและบุคคลจะแสดงกรียาตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมตามประสบการณ์และการรับรู้ (perception) ของแต่ละคน¹² บุคคลมีแนวโน้มพื้นฐานที่จะแสดงความสามารถแท้จริงสูงสุดของเขาออกมา (self - actualization) รักษาภาวะแห่งความเป็นตน (self - maintainance) และสร้างเสริมตนให้เจริญและก้าวหน้าขึ้น¹³ (self-enhancement) พฤติกรรมของคนก็คือพื้นฐานในความพยายามที่จะไปให้ถึงจุดมุ่งหมายเพื่อสนองตอบความต้องการตามประสบการณ์และการรับรู้ของเขา¹⁴ บุคคลเรียนรู้ว่าตนเองควรจะทำอะไรปฏิบัติอย่างไรจากขบวนการสังคมประภท¹⁵ (socialization) เพราะการปะทะสัมพันธ์ (interaction) กับผู้อื่นในสังคมทำให้บุคคลเรียนรู้ค่านิยมและความคาดหวังของสังคมที่มีต่อตัวเขา และเขาจะเริ่มตระหนักในความจริงแห่งตน ซึ่งจะเป็พื้นฐานของความนึกคิดเกี่ยวกับตนของบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นการสามารถรู้ถึงความนึกคิดเกี่ยวกับตนของคนใดคนหนึ่งจึงมีความสำคัญ เพราะจะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมที่เขาแสดงออก และสามารถพยากรณ์ได้ว่าเขาจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรต่อไป

ในการศึกษาเล่าเรียน ความคาดหวังของพ่อแม่ ครูอาจารย์ และสังคมก็คือต้องการให้เด็กประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง เด็กจะเรียนรู้ และรับเอาค่านิยมอันนี้มาเป็นของตัวเองด้วย ซึ่งจะทำให้เด็กพยายามแสดงพฤติกรรมที่จะทำให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียน เพื่อเป็นการสนองตอบความคาดหวังของพ่อแม่ ครูอาจารย์ และความตองการของตัวเองด้วย ได้มีผู้ทำการ

¹¹Rogers, op. cit., p. 507,

¹²Ibid. p. 484.

¹³Ibid. p. 487.

¹⁴Ibid. p. 491.

¹⁵Ibid. p. 488.

ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตน กับสัมฤทธิผลทางการเรียน เช่น คูเปอร์สมิท¹⁶ (Coopersmith) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง กับสัมฤทธิผลทางการเรียนกับนักเรียนชั้น 5 และ 6 ซึ่งมีอายุระหว่าง 10 - 12 ปี จำนวน 102 คน เป็นชาย 53 คน หญิง 49 คน ใช้แบบสำรวจความภูมิใจของตนเอง (Self-Esteem Inventory) โดยให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นว่าตนเองเป็นอย่างไร และแบบประเมินความภูมิใจจากพฤติกรรม (Self-Esteem Behavior Rating Form) โดยให้ครูและครูใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างประเมินว่านักเรียนมีความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองอย่างไร พบว่าความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองกับสัมฤทธิผลทางการเรียนเท่ากับ .36 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นฟิงค์¹⁷ (Fink) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองกับสัมฤทธิผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงและต่ำ ชั้น 9 จำนวน 88 คน แบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างชายที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง 20 คน มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ 20 คน และกลุ่มตัวอย่างหญิงที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง 24 คน ที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ แบบสำรวจทางจิตวิทยาของแคลิฟอร์เนีย (California Psychological Inventory) แบบทดสอบวาดภาพคนของแมกโคเวอร์ (Draw-a-Person Test) รายการเลือกคำคุณศัพท์ของกัฟ (Gough Adjective Check List) และคำถามฉันจะเป็นอะไรใน 20 ปีข้างหน้า (What I Will Be in 20 Years) ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงก็มีความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองสูงด้วย ผู้มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำก็มีความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองต่ำด้วย ทั้งกลุ่ม

¹⁶Stanley Coopersmith, "A Method for Determining Types of Self Esteem," Journal of Abnormal and Social Psychology, LIX (1959), pp. 81 - 84.

¹⁷Martin B. Fink, "Self Concept as it Relates to Academic Underachievement," California Journal of Educational Research, XIII(1962), pp. 57 - 62.

ตัวอย่างชายและหญิง และสิทธิโชค¹⁸ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตน กับสัมฤทธิผลทางการเรียน กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 219 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามตนตามอรรถภาพ แบบสอบถามตนตามปณิธาน และแบบทดสอบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตนตามอรรถภาพ (actual self) และตนตามปณิธาน (ideal self) กับสัมฤทธิผลทางการเรียนเท่ากับ .23 และ .35 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการศึกษาของทุกท่านที่กล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน

ในการทำงานทุกอย่าง หรือแม้ในการศึกษาเล่าเรียนผู้มีความสามารถสูงกว่าย่อมมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จได้มากกว่า และสังคมก็นิยมยกย่องคนที่มีความสามารถสูง ซึ่งทำให้บุคคลโดยทั่วไปมักจะปรารถนาให้ตนเองมีความสามารถ อันจะทำให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน หรือการศึกษาเล่าเรียนได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง กับสัมฤทธิผลทางการเรียน เพื่อจะดูว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อาทิจน โจนส์และกรีนเนคส์¹⁹ (Jones and Grieneeks) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองกับสัมฤทธิผลทางการเรียน กับนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 2 จำนวน 877 คน เป็นชาย 466 คน และหญิง 411 คน โดยใช้แบบทดสอบความถนัดทางการเรียนและแบบสอบถามความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองกับสัมฤทธิผลทางการเรียนเท่ากับ .43 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นบรูคโอเวอร์ และคณะ²⁰ (Brookover et. al.) ได้ทำการศึกษานักเรียนชั้น 7

¹⁸สิทธิโชค วรานุสันติกุล, "การศึกษามโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตน และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7" (ปริญญาานิพนธ์มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514).

¹⁹John G. Jones and Laurabeth Grieneeks, "Measure of Self-Perception as Predictors of Scholastic Achievement," The Journal of Educational Research, LXIII (1970), pp. 201 - 203.

²⁰Brookover and Others, op. cit.

จำนวน 1050 คน เป็นชาย 513 คน หญิง 537 คน โดยใช้แบบสอบถามความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง 2 ฉบับ คือแบบสอบถามความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทั่วไป (General Self-Concept of Ability) และแบบสอบถามความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถเฉพาะวิชา (Specific-Subject Self-Concept of Ability) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในวิชา เลขคณิต ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเท่ากับ .50, .44, .51 และ .52 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีค่าเท่ากับ .52, .52, .50 และ .48 ตามลำดับ และสีดาวิ²¹ (Sidawi) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของเด็กนักเรียนชั้น 7 และ 9 ในประเทศเลบานอน จำนวน 574 คน โดยใช้มาตราความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง (Self Concept of Ability Scale) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีพิสัยอยู่ระหว่าง .37 ถึง .54 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า และมีทสุนางะ²² (Matsunaga) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้น 9 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ จำนวน 68 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง 34 คน และต่ำ 34 คน โดยใช้มาตราความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง (Self Concept of Ability Scale) และแบบสำรวจทางจิตวิทยาของแคลิฟอร์เนีย (California Psychological Inventory)

²¹Ahmed Sidawi, "Self Concept of Ability and School Achievement in Lebanon," Dissertation Abstract, XXXII (1971), p. 257.

²²Allen Sadao Matsunaga, "A Comparative Study of Ninth Grade Male Underachievers and Achievers on Selected Factors Related to Achievement," Dissertation Abstract, XXXII (1972), p. 5614.

พบว่าผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองสูงกว่าผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงสามารถมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น ๆ ได้ดีกว่าผู้มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอีกด้วย จากผลการวิจัยดังกล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ในการศึกษาเล่าเรียนนั้นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญมากคือ สติปัญญา เพราะผู้มีสติปัญญาสูงย่อมจะเรียนรู้ สามารถเข้าใจ และแก้ปัญหาในการเรียนได้ดีกว่าผู้มีสติปัญญาต่ำ เพราะฉะนั้นระดับของสติปัญญาจึงมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ซึ่งได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้ เช่น เคลเลอร์และรอเลย์²³ (Keller and Rawley) ได้ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้น 7, 8 และ 9 ในรัฐไอโอวา โดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางสมองของโอทิส (The Otis Quick Scoring Mental Ability Test, Beta) และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของสแตนฟอร์ด (The Stanford Achievement Tests) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างชายในชั้น 7, 8 และ 9 เท่ากับ .72, .68 และ .58 ตามลำดับ และของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .68, .68 และ .74 ตามลำดับ และมาลี²⁴ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาว์ปัญญาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ จำนวน 369 คน โดยใช้แบบทดสอบเชาว์ปัญญา (Advanced Progressive Matrices) ของราเวน (Raven) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเชาว์ปัญญา กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .45 กลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .29

²³Duwayne E. Keller Vinton N. Rawley, "The Relation Among Anxiety, Intelligence and Scholastic Achievement in Junior High School Children," The Journal of Educational Research, LIX (1964), pp. 167 - 170.

²⁴มาลี ชุมเพ็ญ, เรื่องเดิม.

ผลการวิจัยของสองท่านที่กล่าวมาแล้วแสดงให้เห็นว่าสติปัญญามีความสัมพันธ์กับ
 สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และยังมีผู้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับ
 ความสามารถของตนเอง กับสติปัญญาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เช่น จอร์จิ²⁵
 (Goergi) ได้ศึกษากับนักเรียนนิโกรชั้น 10 และ 11 โดยเลือกสุ่มมาจำนวน 92 คน
 เป็นชาย 45 คน และหญิง 47 คน เครื่องมือที่ใช้คือมาตรความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
 ของแมรี่แลนด์ (Maryland Self Concept Scale) และมาตรความนึกคิดเกี่ยวกับ
 ความสามารถของตนเองของบรูคโอเวอร์ (Brookover's Self Concept of
 Ability Scale) พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของ
 ตนเองกับสติปัญญาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และบินเคอร์กับคณะ²⁶ (Binder, et.
 al.) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความ
 สามารถของตนเองกับสติปัญญา และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน 2 กรณี ช่วงระยะเวลา
 การศึกษาต่างกันประมาณ 1 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งแรกคือนักเรียนชาย
 หญิงชั้น 12 จำนวน 346 คน ครั้งที่สองใช้นักเรียนชั้น 12 เหมือนกันแต่คนละกลุ่มกับ
 ครั้งแรก จำนวน 317 คน เครื่องมือที่ใช้คือมาตรความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถ
 ของตนเอง (Self Concept of Ability Scale) แบบสำรวจความคาดหวังของ
 ตนเอง (Expectations Inventory) และแบบทดสอบความสามารถทางสมองของ
 เฮนมอนเนลสัน (Henmon-Nelson Test of Mental Ability) ปรากฏผลการ
 วิจัยดังต่อไปนี้ ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์กับสติปัญญา
 จากการศึกษาครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .14 ของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .59
 จากการศึกษาครั้งที่สองของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .53 ของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .65

²⁵Goergi, op. cit.

²⁶Dorothy M. Binder, John G. Jones and R. Wray Strowig,
 "Non-Intellective Self Report Variables As Predictors of
 Scholastic Achievement," The Journal of Educational Research,
 LXIII (1970), pp. 364 - 366.

และความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ในการศึกษาครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .56 ของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .71 และในการศึกษาครั้งที่สองของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .57 และของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .67 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น ในการศึกษาครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .45 ของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .53 และในการศึกษาครั้งที่สองของกลุ่มตัวอย่างชายเท่ากับ .50 ของกลุ่มตัวอย่างหญิงเท่ากับ .60 จากผลการวิจัยดังกล่าวแล้วชี้ให้เห็นว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์กับสติปัญญา และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

อาศัยเหตุผล ทฤษฎี และผลการวิจัยต่างๆที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ขอหนึ่งว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

บุคคลส่วนมากมักไม่พอใจในสภาพปัจจุบันของตน มักจะตั้งระดับความปรารถนาหรือตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูงกว่าที่ตนเป็นอยู่ เมื่อตั้งระดับความมุ่งหวังไว้สูง จึงต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะให้ตนไปให้ถึงจุดมุ่งหมายนั้น กล่าวคืออยากมีระดับสติปัญญาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง เขาก็จะต้องมีความพยายามและขยันเรียนหนังสือมากยิ่งขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้บุคคลนั้นย่อมจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้นด้วยและจากผลการวิจัยของบิเนอร์กับคณะ²⁷ (Binder et. al.) ปรากฏว่าระดับความคาดหวังของตนเอง มีความสัมพันธ์กับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

อาศัยเหตุผลและผลการวิจัยดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ขอหนึ่งว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

²⁷Binder and Others, op. cit.

ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่น และสามารถสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดี จะทำให้บุคคลนั้นสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งจะมีส่วนช่วยให้เขาสามารถทำกรงานและศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นผลให้มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น แต่ถ้ามุคคลมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับสังคม ย่อมจะมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ ได้มีผู้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสังคม กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เช่น นิภาพร²⁸ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทพศิรินทร์ จำนวน 200 คน โดยใช้วิธีการ "สังคมมิติ" และคำถาม "ใครเลย" เพื่อดูความสามารถในการปรับตัวในสังคม พบว่าในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวเท่ากับ .46 และในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวเท่ากับ .22 แสดงว่ากลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีความสามารถในการปรับตัวในสังคมดีกว่ากลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และชู²⁹ (Choe) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ในครอบครัว ความสัมพันธ์ในสังคมกับสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในประเทศเกาหลี จำนวน 426 คน เป็นนักเรียนชั้น 12 จำนวน 187 คน ชั้น 8 จำนวน 239 คน ใช้แบบสำรวจการปรับตัวทางสังคมและจิตวิทยา (Self Report Inventory of Socio-Psychological Adjustment) วัดความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและสังคม แบบทดสอบสติปัญญา แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลในวิชาวิทยาศาสตร์ และสัมฤทธิ์ผลใน

²⁸นิภาพร จินดาวัฒน์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมฤทธิ์ผลในการเรียน กับความสามารถในการปรับตัวในสังคม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาจิตวิทยา คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

²⁹Sae-Hynn Choe, "Family and Social Relationships as Factors Related to Academic Achievement of Korean Secondary School Students," Dissertation Abstract, XXXII (1971), p. 781.

การอ่าน พบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวและสังคมมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน นอกจากนี้ได้มีผู้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง กับความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสังคมและสัมฤทธิผลทางการเรียน คือ วิลเลียมส์และโคล³⁰ (Williams and Cole) ได้ศึกษากับนักเรียนชั้น 6 จำนวน 60 คน โดยใช้มาตรความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของเทนเนสซี (The Tennessee Self Concept Scale) แบบวัดทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน และมาตรความภูมิใจในด้านสังคม (The Social Esteem Scale) พบว่าสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองกับตัวแปรต่างๆ เช่น ความคิดเห็นเกี่ยวกับโรงเรียนเท่ากับ .28 กับความภูมิใจด้านสังคมเท่ากับ .22 กับการปรับตัวทางอารมณ์เท่ากับ .62 กับสติปัญญาเท่ากับ .31 และกับสัมฤทธิผลทางการเรียนเท่ากับ .33 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า จากผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่าความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสังคม และสัมฤทธิผลทางการเรียน

จากเหตุผลและผลการวิจัยต่างๆดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมุติฐานอีกข้อหนึ่งว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดวาตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิผลทางการเรียน

เนื่องจากบุคคลมักตั้งระดับความมุ่งหวังไว้สูงกว่าความเป็นจริงและระดับความคาดหวังของตนเอง มีความสัมพันธ์กับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง และสัมฤทธิผลทางการเรียน³¹ ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นในด้านความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมของบุคคลก็เช่นกัน บุคคลมักจะปรารถนาที่จะให้สังคมยอมรับตนเอง จึงพยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมซึ่งจะมีผลให้สังคมยอมรับบุคคลนั้น นอกจากนั้นองค์ประกอบที่ช่วยให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของสังคมที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความสามารถ

³⁰ Robert L. Williams and Spurgeon Cole, "Self Concept and School Adjustment," Personnel and Guidance Journal, XLVI (1968), pp. 478 - 481.

³¹ Binder and Others, op. cit.

ทางสติปัญญาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน จึงทำให้บุคคลมีความขยันหมั่นเพียรในการศึกษา
เล่าเรียน ซึ่งจะมีผลให้บุคคลมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา
แล้ว ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมุติฐานไว้ข้อหนึ่งว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทาง
สังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ด้านความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถที่คิดว่าตนเองเป็นและ
ที่คิดว่าตนเองอยากเป็นนั้น โรเจอร์ส³² (Rogers) เชื่อว่าบุคคลที่มีความแตกต่าง
ระหว่างตนเองที่คิดว่าตนเองเป็นกับตนเองที่คิดอยากเป็นมาก ก็จะทำให้บุคคลนั้นไม่
พอใจตนเองและปรับตัวได้ไม่ดี ซึ่งตรงข้ามกับบุคคลที่มีความแตกต่างระหว่างตนเอง
หรือมีความผสมกลมกลืนระหว่างตนเองที่คิดว่าตนเองเป็นกับตนเองที่คิดอยากเป็น
บุคคลนั้นจะมีความพอใจในตนเองและสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี ซึ่งจะทำให้
บุคคลนั้นสามารถประเมินความสามารถของตนเองได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงมี
ความมั่นใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า³³ ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่าง
ระหว่างตนเองที่หลายท่านอาทิเช่น เทอเนอร์และแวนเคอลิป³⁴ (Turner and
Vanderlippe) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างระหว่างตนเองที่คิดว่า
ตนเองเป็นกับตนเองที่คิดอยากเป็น กับความสามารถในการปรับตัว กลุ่มตัวอย่างเป็น
นิสิตมหาวิทยาลัยปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาวิชาจิตวิทยาในมหาวิทยาลัย จำนวน 175 คน
เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามความนึกคิดเกี่ยวกับตนเองแบบคิวสอร์ต (Q sort) ผลการ
วิจัยปรากฏว่าผู้ที่มีความแตกต่างระหว่างตนเอง จะเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

³²Rogers, op. cit., p. 141.

064428

³³A.T. Jersild, The Psychology of Adolescence, 2nd ed.
(London: Macmillan Company, 1963), pp. 34 - 35.

³⁴Gardner Lindzey and Calvin S. Hall (eds.), Theory of
Personality: Primary Sources and Research, (New York: John Wiley
and Sons, Inc., 1965), pp. 494 - 498.

(extra curricular activities) มากกว่า และมีคะแนนการเรียนเฉลี่ยสูงกว่า และมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีกว่า นอกจากนี้สุรินทร³⁵ ยังได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลของความแตกต่างระหว่างตนเอง กับระดับความวิตกกังวล โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนิสิตชายที่เรียนวิชาจิตวิทยาทั่วไป จำนวน 206 คน และเลือกเอามาศึกษาจริง 44 คน เครื่องมือที่ใช้คือ ดัชนีของการปรับตัวและค่านิยม (An Index of Adjustment and Value) และมาตรความวิตกกังวลในการสอบ (Test Anxiety Scale) พบว่าผู้ที่มีความแตกต่างระหว่างตนเอง จะมีความวิตกกังวลต่ำ และบิงอร์³⁶ ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่น โดยให้ความหมายของการยอมรับตนเองว่าหมายถึงการที่เด็กมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองอย่างที่คิดว่าตนเองเป็นสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับตนเองอย่างที่คิดอยากเป็น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 155 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสำรวจความรู้สึกที่มีต่อตนเอง และแบบสำรวจความอยากจะเป็นของตนเอง พบว่าองค์ประกอบที่สามารถทำนายผลการยอมรับตนเองของเด็กได้อย่างมีนัยสำคัญ คือ การเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

จากเหตุผลและงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว และเพราะว่าสติปัญญาและการปรับตัวเข้ากับสังคมมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมุติฐานอีกสองข้อดังต่อไปนี้คือ ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคม ที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

³⁵ Surin Suthithatip, "The Effect of Test Anxiety Upon the Feedback of Self-Ideal Discrepancy Score," Doctoral Dissertation, University of Northern Colorado, 1971.

³⁶ บิงอร์ สเตนนัท, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง "ตน" อย่างที่คิดว่าตนเองเป็น และ "ตน" อย่างที่อยากจะเป็น ของเด็กวัยรุ่นอายุ 13-16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระโขนง จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2512" (ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512).

ความสัมพันธ์ระหว่างความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญากับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคม ทั้งที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็นนั้น ผู้วิจัยคิดว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กัน เพราะค่านิยมที่สำคัญประการหนึ่งของสังคมไทยคือการยอมรับนับถือในวัยวุฒิ ชาติวุฒิ และคุณวุฒิของบุคคล³⁷ บุคคลที่มีสติปัญญาดีก็มักจะ มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนสูง และเป็นที่ยอมรับของสังคม เมื่อค่านิยมของสังคมเป็นเช่นนี้ การอบรมเลี้ยงดูทางบ้านก็ การอบรมสั่งสอนในโรงเรียนก็ดี จึงมักจะปลูกฝังให้เด็กเกิดทัศนคติไปในทางที่ว่า บุคคลใดมีความรู้ความสามารถดี บุคคลนั้นจะเป็นที่ยอมรับของสังคม ด้วยเหตุนี้เด็กที่มีความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาสูง ก็มีแนวโน้มที่จะมีความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมสูงด้วย ซึ่งทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานอีกสองข้อว่า ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น และความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าความแตกต่างระหว่างตนเองอย่างที่คิดว่าตนเองเป็นและตนเองที่คิดอยากจะเป็น มีผลต่อการปรับตัวเข้ากับสังคม และการประเมินค่าของตนเอง และเพราะว่าสติปัญญาและสังคมต่างก็มีความสัมพันธ์กัน เพราะต่างก็มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเหมือนกัน ดังที่กล่าวมาแล้ว ดังนั้นผู้มีความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา จึงน่าจะแสดงพฤติกรรมคล้ายกับผู้มีความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานอีกข้อหนึ่งว่า ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับ

³⁷ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. "ไทยในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต" เอกลักษณ์ของสังคมไทยในอนาคต (สมาคมอนุรักษ์ศิลปกรรม และสิ่งแวดล้อม, 2515), หน้า 14.

ความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็นและที่คิดว่าตนเองอยากเป็น

สรุปผลที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด จึงได้ตั้งสมมุติฐานในการวิจัย ๑ ข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
2. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
3. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
4. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
5. ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
6. ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิผลทางการเรียน
7. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น
8. ความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองอยากเป็น
9. ความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความแตกต่างของความนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถทางสังคมที่คิดว่าตนเองเป็น และที่คิดว่าตนเองอยากเป็น